

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ars Semper Gaudendi

Demonstrata Ex Sola Consideratione Divinae Providentiae Et Per
Adventuales Conciones

Sarasa, Alfonsus Antonius de

Antverpiae, 1664

§. IV. Vt autem bono tuo & bene patiaris, imprimis noli Deo patiendi
materiam immittendam, aut modum praescribere: verùm velis pati
quidquid, & prout euenerit; non quod tu elegeris.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13517

S. IV.

Et bono tuo & bene patiaris, imprimis noli Deo patiendi materiam immittendam aut modum præscribere; verum velis pati quidquid, & prout euenerit, non verò id quod tu elegeris.

20. Quid si itaque illud rectè perceperimus, eam esse conditionem nostram, quamdiu mortalem hanc vitam agimus, ut patiendi vicissitudinibus semper simus expositi, atque adeo pati velimus, nec à communi hominum lege eximi; tum verò prorsus absurdum est, terminos patientiæ figere exceptionesque molestijs dare. Quidam enim materiam excipiunt; pati quidem volunt, sed non ista quæ patiuntur modò. Iacturam bonorum pati, durum est nimis; ægrotudines corporis tolerare, nimium enim verò est molestum; iniurias ferre, calumnijs impeti, famam injustè detrahi, prorsus intolerabile; tentari à Dæmone pudicitiam, tædio affici, nimis id quidem periculosum. His si liberari possint malis, cætera se flacci facere, & verò passuros non inuitè. Alij exceptionem ponunt temporis. Quis enim ferat hæc eo prorsus tempore de se dici, cum proxima ad dignitatem consequendam patefacta iam erat via? quis eâ ætate & canitie, post tot pro Republicâ exantlatos non sine fructu labores, ita se contemni patiatur? Alij personam excipiunt à quâ sanè pati noli, hæc enim si ab ignoto impingeretur iniuria, foret id quidem tolerabile: verum ab amicissimo ita diuexari, ab eo qui tibi debeat omnia, in ius contra ius vocari, id verò ne ipsa quidem patientia sustineat: alius sit, & ab eo feram quidlibet.

Aliqui pati quidem volunt sed semper cum aliqua exceptione & conditione.

21. Audio quæ dicis: sed istud clarè video, alia atque alia quæ patiaris dum frustra quæris, nihil admodum tolerare te prorsus velle: alium à quo velis pati semper inquires, numquam inuenies. Verum ut ratione agamus omnia, an non id liquidò statuis, à Deo tibi omnem patiendi materiam designari? è commodo tuo & bono esse, aduersa quòd sustineas? neque aliter tibi rectè esse posse? id quidem iam euicimus factusque es modò. Quid itaque singula quæ obueniunt mala tibi semper displicent,

Neque tamen si malorum patiendorum detur electio, eligere quicquam possent.

aliqua necesse cum sit pati? Quod si ergo nunquam, patiendi materiam tibi, non casus, sed Deus ferat humeris tuis accommodam, tu saltem eam tibi præscribe prout vis; chartam in manus sume, isthic nota quantum exacte molestiarum pati desideres, quâ in re, in famâ aut fortunarum iacturâ; rursus quamdiu, à quibus, quo tempore; diem designa & horam, quin & locum & modum; omnibusque rite expositis, syngrapham obfigna, Deoque in manus trade, hanc ut pro tuo libitu exequatur. Illud certè affirmare ausim, ne sic quidem adaptaturum te genio tuo patiendi materiam, sic ut voluntati tuæ exacte conveniat, eamque sustineas non inuitus, cum deuenietur ad rem. Id quidem oppido est manifestum. Nam si planè ex tuo sit arbitrio, & genio voluntatique prorsus consonum, tum verò patiendi materia nulla est, nec si eueniat, quidquam pateris. Quod si verò præter mentem tuam quidquam non conveniat, illico reclamabis deceptum te longè supra opinionem, & libellum supplicem Deo portiges, quo restitutionem in integrum importune postulabis. irrita erit itaque ista ex mente tuâ designatio.

*Permitte
cūcta Deo,
qui scit
qua parte
adhibenda
sit medici-
na.*

*Aliâ parte
laboras tu
in aliâ
parte cu-
rari vis.*

Age verò, an non id Deo perspicuum est, quid tuæ ferant vires, & quâ parte potissimum feriendus sis rectè ut doleas; medicinamque malo tuo ut faciat dolor? Quasi verò æger cui scindenda est vena, illud medico sanè expertissimo præcipere rectè possit, quantum sanguinis sit detrahendum, aut quâ parte corporis designanda sit phlebotomia; an è pede, an è linguâ, an è manibus, an è brachio, rursus an è venâ cephalinâ an vero ophthalmicâ educendus sit immodicus cruor. Medici id est prescribere, tuum pati. Laboras oculis miser homuncio, minus illi præfastu quo targes elati sunt, emissitj sunt, nihil non alienâ in domo rimantur; hæc tu parte feriendus es. capite laboras, ad omnia durus es, tenax iudicij & prætracti cerebri; isthic tumor est, isthic adhibenda medicina. manu laboras aut linguâ, avarus es manu, linguâ proeax; manu nimium promptus, linguâ petulans; educendus est illine sanguis, ubi æstuat. Curari si vis, cur aliâ parte medicinam vis applicari, aliâ cum labores? Permitte sapientissimo medico medicinam; tu tantum curari velis, sed ferio; præstabit Deus cetera; amara si est potio, medicinam scias. Malles tu valetudini tuæ potius, & viribus corporis quidquam detrahi, quam diuitiis aut fortunis; at videt Deus nimiam bonorum

rum cupiditate suffocandum te; patere itaque bonis tuis quidquam detrahi, vt libera cordi detur respiratio. Tu verò bonorum iacturam ferres libentius, quàm quàm miserè torqueris, membrorum omnium ægritudinem; at verò præscit medicus, corporis bonam valetudinem, animæ futuram mortem. Nihil non patere-
ris potius, quàm famæ honorisque detractionem; at nouit Deus isthic vlcus latere, isthic tumorem esse, nimium te dignitatis appetentem, nimis inflatum, nimis turgidum; deprimendus est is tumor, hic adhibendæ chyrurgi manus, aperiendum est vlcus vt deturgeat. Omnia sustinebis potius, quàm quæ tibi à carnis petulantia aut Dæmonis inuidia oboriuntur tria: rædiâ, & animæ ariditates; & tamen iudicat medicus ea tibi esse necessaria, ne mentem extollas, ne tibi præfidas. Quin igitur acquiescis? Ne tu quæso experientissimo medico leges pone, medicum patere & medicinam.

23. Quod si autem id quod præscribit medicus serio pati vis, quàm est istud tunc ridiculum; illud edicere à quò pati velis, & cuius manibus faciendâ sit sectio. Certè omnes, qui te impetunt, chyrurgos puta, quos medicinæ faciendæ aptissimos nouit medicus Deus. Illum quem tu repellis, malo tuo curando iudicauit maximè opportunum; cur igitur eum non feres, quem tibi te sanando desolat Deus. At inquis, nimis atrox est hic chyrurgus, molliori manu curandus sum; homo impudens est, qui mihi malum infert; nullâ iniuriâ affectus me alter impetit; alius odio me persequitur, tantum quia sceleratus est & effrons; alius de Tace vulgi est, qui mihi negotium facessit; & ab hisce quisquais ego patiar? alius homo rudis est, asper moribus, infusus in sicetus, inurbanus, rusticus; quis istos ferat à quo animo? Ah miser! vt video æger es, & tamen curari non vis; detrahendus tibi est sanguis & chyrurgos omnes quotquot sunt aspèrnaris & respis. pati te velle dicis, sed à nemine vis pati. Nemo tibi conuenit, ne Dæmonem quidem quantum suspicor admitteres, qui tamen ad mala inferenda præstantissimam callet artem; esseque cum à medico Deo adhibetur sagacissimus, tibi que sanus optimus chyrurgus. Neque verò inquirendum est, quàm mentè tibi sanguis detrahatur ab eo qui te impetit. Sanè sanguifuga non aliud sibi præfixum habet quàm sanguine se replere, suâque sugendo, curare cuticulam, minimè autem mederi alienæ. Verum aliud vult san-

Mala pati si conatus fu, nolite sperare eum per quem inferitur, nec malam eius intentionem querite, cui propece.

guifuga; aliud medicus qui eam ulceri applicat: utitur hic sanguifuga genio, eamque sua natura dum permittit, medetur tua. Medici itaque Dei mentem attende dum pateris, non eius à quo pateris: sincera ea est, semper sancta, semper tibi beneuola, quamuis parùm tibi beneuoli utatur manu.

Vt ergo patiaris libenter ea quæ tibi accidunt, semper mala aspice, ut à Deo tibi magno consilio, emissa, etiam quæ per malitiam humanam eueniunt.

*Quomodo
excipienda
mala ex
trinsecus
aduenien-
tia.*

*Si malè
tibi est à mo-
ribus eius
quem facit
lè potes de-
uitare, eum
deuita.*

*Si euitare
non potes
scis eam
tibi à Deo
præstitam
patieri
materiam.*

AVdi modò, rationemque quâ motus animi compescas ne malò superueniente perturbetur, paucis accipe. Aut ea quæ ab homine pateris, vitio natura, genij inquam asperitati, moribus inconditis infusaque rusticitati tribuenda sunt; aut certè malignitati & peruerse deprauataque voluntati. Quod si ab hominis inconditi terreo genio, aut in iram nimis facili, & ad omnia stomachante ingenio, omniaque fastidiente tibi malè sit: hic rursus aut est eiusmodi, cuius commercium in manu tuâ sit facile euitare; aut verò is, cuius societas declinari non possit, aut matrimonij legibus, aut aliâ cohabitandi necessitate, quæ facile excuti non queat, disfunctionem minimè permittente. Dico igitur, difficilem tibi si quis se præbeat, cum quo familiarius agendi nulla aut saltem non magna est necessitas, cum certè deuites licet; habeat ipse res suas, ne perdat tuas. Neque verò si motes hominum asperos, si dieteria, si iniurias ingestas æquò animo perferre sapientis est, eaque sint præclara patiendi materia virtutisque exercendæ campus; non tamen sapientis est semper, mala quæ patiaris quærere, iisque sese sine magnâ ratione vltro ingerere. Vt quid enim indignationi & iræ, perniciam alterius rusticitatem meamque imbecillitatem mihi facile nocituræ, sine causâ me expono?

Quod si verò, aut per matrimonij, aut contubernij, aut propinquitatis, aut diurnæ cohabitationis, aut etiam vicinæ leges, loco dimoueri non possis, neque facile euitare hominem, qui tibi aut per morbos, aut per corporis deformitatem & defectum,

24.

25.